

Desuden burde der formentlig være Adgang til for enkelte Fag at oprette særlige Forbund, saaledes at de paagældende Forbund skulde omfatte samtlige de Arbejdsgivere, der udøver det paagældende Erhverv. Man vilde derved kunne bevare de allerede nu bestaaende gensidige Selskaber af denne Beskaffenhed (f. Eks. Jernindustriens Ulykkesforsikring og Tekstilindustriens Ulykkesforsikring).

Ordningen kunde suppleres med et Fællesudvalg bl. a. til Afgørelse af Grænsespørgsmaal og Fremme af Samarbejde mellem Forbundene.

3. Endelig har man drøftet Muligheden for, at Staten overtager den lovplichtige Ulykkesforsikring gennem Oprettelse af en Statsanstalt med Monopol.

Diskussionen i Udvalget har særlig koncentreret sig om Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal bibeholde det nuværende System, eventuelt begrænset saaledes som ovenfor under 1. nævnt, eller gaa over til et Monopolsystem enten med Forbund eller en Statsanstalt. Angaaende dette Spørgsmaal er der af Ingeniør Schøller afgivet to skriftlige Indlæg og af Folketingsmand L. D. Rasmussen eet Indlæg, hvilke 3 Indlæg vedhæftes som Bilag Nr. 2, 3 og 4, og til hvilke der henvises.

Vedrørende Spørgsmaalet Forsikringsanstalt kontra Forsikringsforbund er bl. a. fremført følgende:

Med Hensyn til Bekosteligheden kan der næppe blive stor Forskel. Anstalten vil eventuelt have en Fordel med Hensyn til lokale Tillidsmænd eller Samarbejde med Kommunalbestyrelser, Sygekasser og andre lokale Institutioner, saafremt det ikke lykkes Forbundene at gennemføre Fællesskab i saa Henseende. Paa den anden Side vil Forbundene bygge paa bestaaende Organisationer af privat Karakter, som under den hidtidige Konkurrence har været vant til streng Økonomi indadtil.

Med Hensyn til Forsikringens Effektivitet vil Forbundene formentlig nyde Fordel af en nærmere Samfølelse med Erhvervenes Organisationer, end man kan vente af en Forsikringsanstalt, selv om der gives Afdelinger for de enkelte Erhverv et vist Selvstyre. Paa den anden Side bliver eventuelt Samarbejde med Folkeregistre og offentlige Institutioner naturligvis lettest, naar der kun findes een Forsikringsinstitution, ligesom det er en Fordel, at der da aldrig bliver Tvivl om, hvor Forsikringen skal være tegnet.

Med Hensyn til Ulykkesforebyggelse gælder noget lignende. Det større Selvstyre i Forbundene vil muligvis fremme Arbejdsgivernes Villighed til at følge givne Forskrifter og bøje sig for en ulykkesforebyggende Præmiepolitik. Paa den anden Side kan det blive vanskeligere at faa Forbundene til fuldt ud at føre en saadan Politik, ligesom Samarbejdet med Fabriktilsynet eventuelt vanskeliggøres, naar der bliver mere end een Forsikringsinstitution.

Den overvejende Del af det administrative Arbejde, som angaar Forholdet til Arbejdsgiverne, Præmiebetaling o. s. v. vil muligvis gaa lettest i Forbundene, bortset fra, at en enkelt Forsikringsanstalt lettere vil kunne benytte Skattevæsenet ved Opkrævning af mindre Præmier og Folkeregistre til Kontrol. Den vigtige Administration af Erstatningsydelseerne vil derimod formentlig vinde ved at samles eet Sted, ligesom der vil skabes de bedst mulige Betingelser for Samarbejde med andre sociale Institutioner gennem den ene Forsikringsanstalt.

Under Henvisning til foranstaaende Redegørelse skal *et Flertal indenfor Udvalget* (Kontorchef *Berner*, Kontorchef *Birkmose*, Folketingsmand *L. D. Rasmussen* og Fuldmægtig, Dr. polit. *Zeuthen*) indstille, at man gaar til en strammere Organisation af den lovplichtige Ulykkesforsikring, end Forholdet er nu. Det forekommer Flertallet, at den nuværende Ordning er dyrere end nødvendigt. Vel maa det erkendes, at de store gensidige Selskaber og sikkert ogsaa en Række mindre gensidige Selskaber i alt væsentligt administrerer Ulykkesforsikringen saa billigt, som det nuværende System tillader. Men det fore-